

Tellen we nu de broedsels van Pimpelmeezen, Koolmeezen en Gekraagde Roodstaartjes bij elkaar, dan krijgen we $15 + 24 + 2 = 41$ broedsels, waaronder 5 mislukte. Van de 36 geslaagde broedsels vlogen in totaal uit 313 jonge vogels, zoodat we over het resultaat tevreden kunnen zijn, wanneer we in aanmerking nemen, dat het ophangen der kastjes laat in het voorjaar gebeurde.

Nu maar afgewacht wat het volgend jaar ons brengen zal!

Schellinkhout.

C. GROOT.

BOEKAANKONDIGING.

Ter Aankondiging ontvingen wij verder:

Dr. H. Bos. Tuinbouwplantkunde tweede deel. De houtige gewassen 2e herziende druk. N. V. Floralia Assen.

Dit tweede deel van Dr. H. Bos' wonderlijk mooie leerboek geeft een levensbeschrijving en verklaring van de groeiwijze van onze boomen en heesters, zooals men die in een leerboek nooit ergens anders zal vinden. Iemand die voor deze dingen interesse heeft leest dit „leerboek” als een boeiend verhaal.

J. Hs.

Flora Batava aangevangen door JAN KOPS, onder redactie van Dr. L. VUYCK. Uitg. MART. NIJHOFF, Den Haag.

396—399e Afl. bevattende 16 gekleurde platen meest van nieuw gevonden soorten naar de mooie teekeningen van Mej. v. d. Pavord Smits met korten beschrijvende tekst in 't Hollandsch en Fransch.

IETS OVER DEN BEERVLINDER.

VARIEEREN is een niet onbekend verschijnsel in de vlinderwereld en één van de meest bekende voorbeelden daarvan is zeker wel de beer. Er is, wat kleur en teekening betreft, nu letterlijk niets, dat constant is. De afbeeldingen vertoonnen hiervan eenige voorbeelden. Het eerste exemplaar wijkt 't minst van de normale teekening af. Hier zijn de vlekken aan den wortel van den achtervl. inéengevloeid, terwijl de bovenste vlek aan den achterrand grooter is dan gewoonlijk. Het tweede exempl. wijkt sterker af. De witte teekening op den voorvl. is hier voor een groot deel afwezig, zoodat slechts enkele strepen en kleine vlekjes overblijven. Op den achtervl. zijn ook hier de wortelvlekken inéengevloeid (aan den onderkant is reeds een complete band gevormd), terwijl de achterrandsvlekken eveneens neiging tot inéenvloeien vertoonen. Een groot deel der franje is niet geel, achtig, maar zwart. Het derde exemplaar eindelijk wijkt wat den achtervl. betreft, het meeste af. Hier zijn zoowel wortel- als achterrandsvlekken tot banden inéengevloeid, al zijn de afzonderlijke vlekken ook nog duidelijk zichtbaar.

Fig. 1. Variatie van Beervlinder.

Deze afwijkingen zijn niet op kunstmatige wijze verkregen. De rupsen hebben zich steeds met wilg vergenoegd, terwijl 't voedsel ook niet in zout water stond. Ze zijn echter in '18 en '19 gekweekt, twee jaren, die zich nu juist niet door een warme en droge lente onderscheiden hebben. Dit zal wel de oorzaak zijn. Meer of minder melanistische vlinders zijn in vochtige

jaren ten minste nog al eens aangetroffen en uit de proeven van Pictet blijkt duidelijk, dat vochtigheid in deze richting op de kleuren kan inwerken.

Behalve op de hier boven genoemde kan de kleur ook nog op andere wijzen variëren. Zoo wisselt de grondkleur der achtervleugels in allerlei tinten van rood, van oranje (zelden oranje), tot bijna purperkleurig. Soms zijn de vlekken van den achtervl. geel geringd, vooral bij de exemplaren met lichtroode vleugels. De grondkleur der voorvleugels varieert op overeenkomstige wijze. Bij vlinders met lichtroode achtervl. is ze lichter dan bij de exemplaren met donkerroode vleugels.

Een buitengewoon veranderlijk deel vormt de witte tekening der voorvleugels. Er is wel een bepaald schema aan te wijzen volgens hetwelk de witte banden loopen, maar deze zijn zeer verschillend wat de breedte betreft, zoodat men de grondkleur der voorvleugels soms wel wit of roomwit zou kunnen noemen. Toch zijn zulke lichte afwijkingen veel zeldzamer dan de donkere. Een afbeelding van zoo'n exemplaar vindt men in »The Moths of the British Islands», van R. South. Dit heeft de voorvleugels slechts met eenige grootere en kleinere bruine vlekken geteekend, overigens is de kleur wit. Aan den wortel der achtervleugels staat een witte stip, aan den achterrand zijn drie zwarte, witgeringde vlekken.

Misschien zouden zulke vormen verkregen kunnen worden, door de eieren van een ongevoon lichten vlinder op te kweken en met zijn nakomelingen eenige jaren op dezelfde wijze te handelen. Het gevaar bestaat dan echter, dat deze gaan kwijnen, zoodat men slechts misvormde exemplaren krijgt, voor nog eenig resultaat van belang behaald is. Dit gevaar zou echter sterk verminderd kunnen worden, wanneer personen uit verschillende streken experimenteerden met dieren uit hun eigen omgeving en na bijv. twee jaar van materiaal verwisselden, volgens South. Het is in elk geval te probeeren.

Bij de rupsen dezer soort, die ik dit jaar gekweekt heb, was er één, die in midden Mei plotseling ophield met eten, hoewel het dier nog niet half volwassen was. Het kroop steeds van zijn voedsel af. Hoe dikwijls ik het er ook op plaatste, steeds zat het na korten tijd weer tegen den kant van zijn verblijfplaats. De rups leefde einde Juni nog, had dus al anderhalve maand gevast, en ik hoopte reeds, dat ze voor de tweede maal zou overwinteren, maar in het midden van Juli bleek ze verdroogd te zijn, waarschijnlijk wel ten gevolge van de een of andere schimmelziekte.

B. J. LEMPKE.

Fig. 2. Variatie van Beervlinder.

Fig. 3. Variatie van Beervlinder.

EEKHOORNS IN 'N STADSTUIN.

SINDS den zomer van 1919 bevinden zich in den tuin achter ons huis te Arnhem vier eekhoorns. De huizen zijn er aangegebouwd, en achter den tuin is een straatje. Het is nogal een groote tuin voor de stad. Achter ons huis is een veranda en dáárvoor staat 'n groote, oude notenboom. Achter in den tuin staat 'n meidoorn, die in den voorzomer vol rose bloesems zit. Daar zagen we voor 't eerst de eekhoorns. Toen de bloesemblaadjes afgefallen waren en de boom nu vol groene vruchtbeginsels zat, zagen we voor 't eerst zoo'n roodbruin pelsje tusschen 't groen. We waren er allen verrast over. De burens kwamen vragen of we den eekhoorn al hadden